

et Arbejderspørgsmaal, et Brødspørgsmaal, som maa løses, og det løses ikke alene ved en stærk Udstykning af den danske Jord — dette er for øvrigt en Fremgangsmaade, som meget let kan give Bagslag —, og det løses heller ikke ved en systematisk Udvandring, hvorved den bedste og dygtigste Arbejdskraft sendes ud af Landet. Den Opgave at skaffe Arbejde og rigeligt Arbejde til det voksende Fødselsoverskud løses kun derved, at alle Hjul i Samfundsmaskineriet holdes i Bevægelse. I Opgangstider løser dette Spørgsmaal sig selv, men i vanskelige Tider maa Regeringen og Lovgivningsmagten træde til og hjælpe med at finde en tilfredsstillende Løsning. Ved Anerkendelsen saavel fra Venstre som fra det konservative Folkeparti af alle sunde Erhvervs Eksistensberettigelse og Uundværlighed er der tillige dannet det bedste Grundlag for fortsat Samarbejde mellem de to borgerlige Partier, det Samarbejde, som Befolkningens Flertal ønsker. Jeg ønsker i denne Forbindelse at pege paa et bestemt Forhold, som særlig i Aar viser sig meget uheldigt, og overfor hvilket en Regulering vilde have været paa sin Plads. Jeg tænker her paa Afsætningen af dansk Frugt, der for Tiden saa godt som helt er gaaet i Staa, hvilket for mange Husmænd, Gaardmænd og Havebrugere betyder et stort økonomisk Tab. I den sidste Menneskealder er der tilplantet betydelige Arealer med Frugttræer, og Staten har ydet Støtte dertil. Dette var rigtigt indtil Aaret 1920. De gode Jorder kunde ved denne Dyrkningsmaade yde mange Gange mere end ved Avl af Korn, hvilket særlig kom de mindre Jordbrugere til gode. Det er ikke smaa Beløb, Frugtavlens har kunnet indbringe; man regner den til en Værdi af 30—50 Mill. Kr. aarlig. Her er der sket en Forandring i de sidste tre Aar. I Læ af den lave Valuta er Markedet herhjemme Aar efter Aar blevet oversvømmet mere og mere af udenlandsk Frugt, særlig fra Østrig, og dansk Frugt er derved i Aar blevet saa godt som usælgelig. Den ligger og raadner, medens vore Penge gaar til Udlandet. De Priser, der kan opnaas i Efteraaret for vor egen Frugt, kan hverken bære Arbejdsudgifterne eller Fragterne. Man har ansøgt Statsbanerne om Fragtlettelse for dansk Frugt i to Maaneder, nemlig Oktober og November. Derved var

der aabnet Mulighed for, at den kunde sælges til de frugtfattige Egne i vort eget Land. Men dette Andragende er desværre ikke imødekommet. Da Valutaforholdene i det sydlige Udland neppe væsentlig vil forandre sig i mange Aar, vil det Forhold, jeg her har fremdraget, heller ikke forandre sig og altsaa vedblivende medføre store Tab for en Mængde Mennesker her i Landet. Det, der her er Tale om, er ikke en kunstigt oparbejdet Industrigren, men en bedre og stærkere Udnyttelse af den danske Jord. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at der fra Regeringens og Rigsdagens Side maa træffes Foranstaltninger til at komme disse haardt ramte Jordbrugere til Hjælp. Jeg vil i denne Forbindelse erindre om, at Norge har en Indførselstold paa Frugt af 12 Ø. pr. kg, Sverige har endog en Told af 20 Ø., men Danmark har en Told af kun 1 Ø. Jeg skal ikke her forsøge paa at afgøre, om det er Svenskerne, Nordmændene eller os, der er de klogeste. Yderligere har Sverige i Aar truffet andre Foranstaltninger for at komme de svenske Frugtavlere til Hjælp, idet Regeringen har stillet store Lagerrum til Raadighed til Oplagring af Frugten, hvorved Salgsperioden kan forlænges. Det forekommer mig, at der er Grund til at træffe lignende Foranstaltninger her i vort Land. Som Illustration til den Fremstilling, jeg her har givet af Kaarene for den danske Frugtavl i Øjeblikket, skal jeg blot oplyse, at i September Maaned dette Aar er der indført ca. 2 Mill. kg frisk Frugt Syd fra eller saa meget som 5—6 Jernbanevogne hver Dag. Staten har i den sidste Menneskealder bragt betydelige Ofre for at fremme Frugtavlens her i Landet, og dette skal med Tak paaskønnes. Men naar saa efter 20—30 Aars Forløb Høsten kommer, og det viser sig, at de mange Aars Arbejde og de mange Penge vil være ganske spildt, idet Frugten er usælgelig paa Grund af overvældende Indførsel Syd fra, og saa dette Forhold kan ændres ved en lille, midlertidig Foranstaltning, synes jeg, at Regeringen alvorligt bør overveje, om det ikke er rigtigt at hjælpe dette gode, sunde, danske Erhverv. Valutaforholdene Syd paa ændrer sig neppe de første Aar, derfor synes jeg, der bør handles og handles snart.

Dernæst vil jeg gerne rette et Spørgs-